

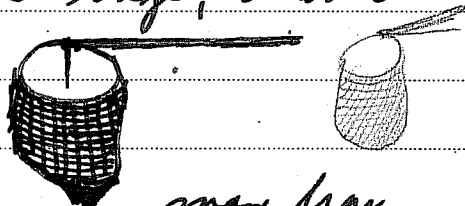
Man kan från fisket angöra med gler. Men
bedår man man säga ar två halva lejul, som med
flaboiden nedåt resks upp och överläts med näl.

När man fiskade på stället

man deuna på bank på bottnen. Sedan var det en annan
men, som gick på den motbotten sidan och fört in
den i gleren med en lång stång, som man stötte med
bland vassen för att skinka fisken.

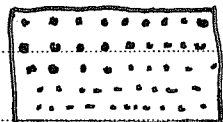
För att ta upp "sele", användes man en "sele",
som man stängde utmed bottnen med. Den liknar
en "frys" och består av en rund bage, i vars
bank nälet sitter fäst. Den
består av galvaniserad järntråd. Men

är rötting, berende på vilken man kan
tälldes stångar till. Man gör dem så stora,
som man behöva. De är vanl. så stora som en

2 Tröl. ingår
sele
Underlagskors

Vatten spanns i diameter, först $\frac{1}{2}$ meter till $\frac{1}{4}$ m i
genomsnitt. Påsen är $\frac{1}{4}$ m. djup. När man har
den, så används den till att få under fisker, då
den sitter på botten och vill slita sig loss, särskilt då
större fisker. Man har den även, då man skall förmå
sina fiskesumpor. Det är stora spöstantiga eller av-
dägn trä-lådor, på vilka man bonad tät med häll,
för att vattnet skall kunna cirkulera. Den stor-
lek den man gör efter behag. Man har både
stora och små lådor först flera alnar långa och
bredda till en och en halv läng och en aln bred.

När den blir full med vatten,
så sjunker den men den övre
kanten ligger ändå något över vattnet. Man
släpper hit fisker, som man fått på garnen eller
på krok och därefter kan man förmå den
levande till, man skall sälja den. *Sljörk*

skulle den på fridarsas, då fisker dei mata medelvarsk
efter den kommit ut vatten.

Den glier lilkenar ett halvt rö, på vilket man spänk nät
på översida och på baksiden. Den kan vara 1 meter bred
men ribband av den myskel lång frad & tub tre meter
På baksida över (under) nätet kan man spänk en till tre
bågar, som sitta på visst avstånd från varandra. Skutten
kan vara en i vardera änden. Skutten kan man
en lång stång, som går över på båda sidor frad den ena
änden tub den andra och avse att hålla samman
det hela klara bågar kunna vara ar fäsen men
även ar hä, beroende på vad som man. Lättast kan
på tag i. När man använder den, skall man ha
den flata sidan frad seg. Man på andra sidan mitten
då man går med glier, så det en man, som skinner fisker. Den
som håller den, passar då på att lyfta upp den och
fånga fisken i deuna.

g. s. l.

För att förekomma att näten ruttnade, kokte man dem i björkask. Men köpte sådan bark från Larkhamn. Den skall kokas i vatten, alltså lagas men soka i. Det får man en brun vätska. När det kokar, så droppar man ned nätet i detta, en tio minuter och då man tar upp det, har det en mörkbrun färg.

När Fälskarna sätta man ut botten garn.

Man impregnerar man dem på ett sådant sätt, då de skola stå ute en längre tid etc. med tjära. Man kokar garnen temligen ofta. Efter en månads användning håller färgen nästan att gå av näten och därför måste de upprepas samma behandling. Glöden användas mest i insjöar.

Pors och flundegarn står ute hela året. Man sätter upp dem på krallen om där upp dem morgnen. Någon viss bestämd plats har man ej

När man tatter den, där man kommer till.

Här är allmänt fiske hela vägen. Som kommer även
vatten och därmed fiskvattnet, så släpades i den sista lagen

att den blev fri för alla. Några skattelöpta komman
blev emellertid undantagna. Någon särskild strand-
ägarerätt finnes ej.

Beträffande vahgods, så har fullen eld, om det ej
finnes någon ägare och säljes det på offentlig auktion.
Det kan hända en och annan gång, att en större
mängd vahgods flyter i land, såsom det en shute
med timmer blev sjunkit men det är endast
sällan, som sådant förekommer.

Här finnes en sauavgift för i land frid fiske.
Den utläggs efter överenskommelse mellan Cement-
bolaget och fiskarna gemensamt. Förut hade detta
anordnats med särskild kontroll, men mycket varje
fiskare tog upp en sjön i sina nät och därmed be-

Närman, som myndigheten skall betala i avgift till detta. Detta medförde ju myndighet bekräva för bolaget och utbetalning för fiskarna. För öfrigt var det ibland tvist att kontrollera, hur myndighet fick man för. Någon ville ju att smita från sina avgifter. Därför förklarades det av fiskarna, att de skulle alla betala ett visst belopp om årl. i avgift till bolaget och därmed skulle de bli fria från dess kontroll. Detta gick med på detta förslag och samtidigt bestämdes, att varje fiskare skulle till bolaget erlägga ett belopp av 12 kronor om årl. för båt. Skattans intogs det villkorat, att fyren skulle betala hela årl. Något skriftligt avtal träffades ej utan det stannade vid en muntlig överenskommelse eller löfte från bolagets sida, att den samtids till val förslag.

Några andra avgifter nämns ej.

De flesta fiskare ha dock mer än en båt de ha
 des en stor fiskebåt med segel och dels en liten
 bil för man endast ser med. Ibland har de
 mindre, att man endast har en mindre båt,
 som de har segelpå pante äro. Tuntaha fall finns
 del och småfiskare som endast ha en liten roddbåt.
 De stora framdrivas vanligen med motor, som eldras
 med fotogen eller bensin. De äro i allmänhet
 22-26 fot långa. Som småbåtar användas man
 s.k. snipor eller s.k. centarbords elior. De vilja sig
 från d.s.k. blickingechorna drägnas, att de äro spetsiga
 i båda ändar. De senare äro ju mycket bredare i aktern
 änden. De bestå ar från två och en överkant, som kallas
 retingen. Jag har sett även en man, som har en rodd-
 båt som är försedd med sex bord. Denna båtar ha
 ibland en mask, som sitter mitt på båten ibland
 närmare förre. De ha endast före- och stor-segel

ibland en toppregel. Vår regel består av 4-5 regel-
båtar, som är gjorda av bomullstyg. De är medel-
måttigt fuktiga och den största sitter sig efter stor lek
på båtar. Vår regel är vanligen en aln. De brukas
nästan för, som kan se sina regelbåtar men vanligen
är det särskilda regelbåtar, som gör dem. Man brukar
vanligen köpa dessa färdiga hos Spöke i Malmö.
De små båtarna funderas med den. Den främre
delen kallas ^{airon} airon och den stötpaddade är blad.
Kistungen sitter under och man ser fäst i avbrytning.
Dessa båtar är en 25-28 fots längd och ofta
mindre, under 8-10 fots bredd för båda i båden.
Många förklarar att baren på stället på båten men
vanligen är 2-3 dm i diameter, på smittas mindre.
Den är ca 6-8 alnar lång. Den är regelgav
en spindelskär med en smul masten. Vid
en annan stans är topp-regel fäst. Detta är

10 fth höj. I båue ända sittet till roder, som man styp
båen med. Detta är liksom längs som åltskårens i gätror
Ända som ordet sitter på. Den är gjord av en el-
planke och sitter på toppen, som är fastade i ålts-
skåren på båten.

På de stora båtarna finnes elskt färr regel, nämligen
störregel, som gick från masten till den allra ändan
och främre kallades stegfärr och förregel och ~~och~~ gick
från främre till masten. Den tredje lilla stegfärr och
satt ovanpå störregeln, den fjärde var kläpvaren.
Den gick från en bom, som man frände ut till
främre. Den fjärde delen är båte kallad ^{främre} den bakre
åltsen, den minsta mitt i skeppet.

På alla bästa upp störregeln användes man så
fall, som betydde att hänga detta tyg i en trissa
eller bom, som är fast vid masten. I enklare
fall har man endast en tyg eller kord, som

linan gån i jern om dertan har man en träpipe, som
 är en ^{nagelbänk} träskå, som man ständer linan på. Den nedersta
 delen betas då är en grov regelgarns nodd om den
 övre är en tunn "vajer". Den främre delen kallas öre
 "gräsanda". I den ena tristan drar man upp den regeln,
 med den andra topp-deglet. Den är försedd med fri-
 djupningarna i vilken fallen går. Man har ett block
 för att hissa upp foken om ett för klyvaren. Blocken
 är av trä, skivan eller (trissorna) är av järn.
 De sätts i järnshilds stöppar, ramed manas trä
 tag, som tillhålls bildas en ögla. Tristan läggs inuti
 denna. I botten på båten fäncas en nagel bänk, som man
 sätter fast fallen; när man hissat upp dem. Slitas
 sker med topande klyvare. Om det är hård vind om
 man vill ta en nägot segel ex. topp- klyvare-segel
 eller flera dem, så behövs man vara skyddad i fallet,
 så blir det loss med dit ~~dem~~ man.

Man sätter ihop regelstucken genom att man qvinder
en län, som ligger i län uträpa den andra. Ett stor-segel
är vanligen femman satta av 5-8 mindre delar, som
vardera är i sin längd. Längden ruttas sig på efter
måtens storlek. I hanteln på detta löper ett tåg, som
hållas litet. Det hänger på maten med litet. Detta är
smalare tåg än de de andra. Ett sådant litet sitter på
tre sidor på storseglet, ett tillnämnde sitter på topp-
seglets två sidor och även på klyvaren finnes sådant,
samt vidare på förseglet. På de tre sista sitter
det på den främre och baksida sidan. När man skall sätta
på seglen, så sätter man dem förlik på maten och sedan
där man uppr det med hjälp av fallen. Om
det är stark vind, så får man seva seglen. Som
bli då en eller kortare (ett par). Satta där dången,
att det finnes små hankar i seglet, med vilkas
hjälp man knyter ihop det under till.

Blasen del störm och man måste ha med seglen all-
 deles, så även del dångrum, allt man tar loss
 faller och stryker seglet. Har man alla fyra uppe,
 så tar man alltid med alla stryker klapparens försk.
 Man kan ej segla rakt mot vinden utan man
 får gå lite på snut, stäpfr måste man kryssa.
 På del motvind, så får man gå på sidan av
 vinden eljest bli seglen ej fulla. Vänder man båten,
 så får man samtidigt flytta seglen till den mot-
 stått sidan och lägga rodret i lat. Om det är
 stark vind, så misstas man ett vers och an den ökas, så
 misstas man seglen med ytterligare ett vers. Viker man
 under vinden, så kan man seglen klappa och då
 kallas det förlig vind. När man kryssar, så
 går man bidevind. Man kan ej komma vinden
 närmare. Man kan den då på sidan, den är
 i struk åt sidan. När man seglar för segelstruck,

När man gör vind men ej frärvind, seer brö-
vind. Den slår fullt i seglen. I stället är brörvind.

Vid frärvind kan man den bästa seg. Att säga
seglen är det bästa som att vara dem eller stryka
ned dem. Att stå på risten kallas det, då man
ställer efter på storsten, så att den inte slår
på främ. Man kan göra detta med olika segel,
med undantag av toppsegel, då det alltid följer
med storsegel. Att fricka seglen är det bästa
som att vara dem. Lovat kallas den sida, som
seglen ej slår på. Den motsatta kallas lä. Med
styrbord kallas den vänstra, med babord den högra.
De tre seglen mötas, så de alltid gå
babord om varandra.